

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: T.H. proti žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2013, č.j. 20908-2/2013-900000-302,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 21.5.2013, č.j. 20908-2/2013-900000-30 a rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 11.3.2013, č.j. 6624-6/2013-590000-11 se zrušují.**
- II. **Celnímu úřadu pro Pardubický kraj se nařizuje, aby žalobci T.H. ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytl informace požadované pod bodem 1, 2, 3 v žádosti žalobce ze dne 7.3.2011, doručené Celnímu úřadu Svitavy dne 14.3.2011.**
- III. **Žalované Generální ředitelství cel je povinno uhradit žalobci T.H., náklady řízení ve výši 10 214 Kč, a to do 20 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 15.7.2013 bylo podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zahájeno soudní řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (správní orgán prvního stupně) ze dne 11.3.2013, č.j. 6624-6/2013-590000-11, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace v části žádosti týkající se požadovaných informací o mimořádných odměnách navržených a vyplacených konkrétním celníkům působícím u Celního úřadu Svitavy v časovém období květen 2005 až únor 2011 a dále informací o služebních funkcích odpovědných za návrh a schválení příslušné finanční odměny.

Žalobní body:

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť mu bylo odmítnuto poskytnutí informací, které požadoval v souladu s platnou právní úpravou. Rozhodnutí žalovaného je v přímém rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1, 4, a 5 Listiny základních práv a svobod a v přímém rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, 2 a 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), resp. s ustanovením § 8b zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce má za to, že nebyly dány podmínky pro uplatnění výluky z poskytování informací, konkrétně informací o odměňování specifikovaných celníků coby činitelů veřejné moci. Žalobce se tak cítí být poškozen na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací o činnosti povinného subjektu, a to, v jaké výši a na čí odpovědnost konkrétní úřední osoby obdržely jako příjemci veřejných prostředků od svého zaměstnavatele mimořádné finanční odměny. Dle žalovaného může údajně takový požadavek na sdělení informací představovat prostředek nátlaku na činnost pracovníka, tudíž nelze vyloučit provádění principu proporcionality. Žalovaný poukázal na to, že praxe správních soudů není jednotná, v souladu s rozsudkem vydaným v této věci Krajským soudem v Hradci Králové č.j. 30Af 23/2011-30, dne 30.10.2012, osvětlil test proporcionality, přičemž poukázal na čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Uvedenou argumentaci však považuje žalobce za nepřijatelnou. Podle § 8b odst. 1 informačního zákona je povinný subjekt povinen poskytnout základní informace o osobě, které byly poskytnuté veřejné prostředky. Žalobce má za to, že požadavek na tyto informace je plně legitimní, neboť znalost přiznávání a vyplácení mimořádných odměn zaměstnancům veřejné správy je prostředkem přímé občanské kontroly, jeho požadavek je tak ve veřejném zájmu. Odměny celníků poskytnuté jim v souvislosti s výkonem jejich služebních funkcí u Celního úřadu Svitavy od května 2005 do února 2011 spadají pod definici veřejných prostředků podle § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů. Žalobce proto odmítá důvodnost provádění testu proporcionality, brojí tedy nejen proti samotnému rozhodnutí žalovaného, nýbrž i proti právnímu názoru, který byl obsažen v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v této věci č.j. 30Af 23/2011-30 ze dne 30.10.2012. Žalobce se naopak dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 169/2012-38 ze dne 6.12.2012, když Nejvyšší správní soud je toho názoru, že test proporcionality provedl již zákonodárce tím, že v informačním zákoně stanovil okruh případů vyloučených z jinak obecně stanoveného pravidla, že je nutno poskytovat základní osobní informace o příjemcích veřejných prostředků. Nadto žalobce považuje

žalovaným provedený test proporcionality za plytký a nedostatečný z hlediska vhodnosti, potřebnosti a zvážení dvou vzájemně kolidujících práv. Všichni dotčení celníci rozhodovali ve správním řízení, nejen v řízení blokovém. Za absurdní označil žalobce argumentaci žalovaného o možnosti zneužití žádosti o poskytnutí informací jako prostředku nátlaku, a to dokonce i v prostředí mezi celníky navzájem. K řádnému fungování veřejné správy jsou přitom dle žalobce určeny jiné prostředky než odpírání poskytování informací.

Pokud jde o odkaz žalovaného na judikaturu Soudního dvora EU ve věcech C-465/00, C-38/01 a C-139/0, je žalobce toho názoru, že judikatura vykazuje skutkové odlišnosti. Žalobce odmítá přímou aplikaci § 2 zák. č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů na základě Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů, na němž je napadené rozhodnutí založeno, neboť se nejedná o pramen práva České republiky. Jde-li o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací u celníků, kteří nedosahují příjmů trojnásobku průměrné mzdy, pak žalobce zvolené kritérium v kontextu odkazovaných nálezů Ústavního soudu a s ohledem na dikci ustanovení § 8b informačního zákona považuje za zcela irelevantní a nelegitimní, neboť pak by z občanské kontroly byla vyloučena většina celníků.

K testu proporcionality u celníka X.Y. žalobce uvádí, že jeho odvolací námitky nebyly řádně vypořádány v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. I kdyby žalobce připustil nutnost testu proporcionality, je toho názoru, že v případě X.Y. po celé období od května 2005 do února 2011 a v případě X.Y. po období od 1. srpna 2008 do 30. června 2010 je po právu požadované informace poskytnout, neboť tito rozhodovali ve správním řízení a žalovaný sám uznal, že se u nich neuplatní kritérium trojnásobku průměrné měsíční mzdy. V tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6Ads 19/2013-35 ze dne 21.6.2013. Považuje tak obě správní rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dále, aby krajský soud nařídil žalovanému poskytnout požadované informace podle § 16 odst. 4 informačního zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž v konkrétní rovině k žalobním bodům uvedl následující. Žalovaný poukázal na vázanost právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové v této věci, který postup dle zmíněného metodického pokynu označil za: „*rozumný kompromis v otázce povinnosti poskytování konkrétní výše odměn u konkrétních zaměstnanců, jimž je vyplácen plat z veřejných prostředků.*“ Žalovaný zdůraznil, že u těch pracovníků, kteří nepřekračují trojnásobek průměrné mzdy, tedy nedisponují rozhodovací pravomocí a většími objemy veřejných prostředků, pak v souladu s uvedeným rozsudkem krajského soudu převažuje právo na ochranu osobních údajů. Žalovaný poukázal na to, že právo na informace patří dle Listiny základních práv a svobod mezi práva politická, přičemž dle žalovaného dochází ke střetu se základním lidským právem na ochranu osobních údajů a přičemž se žalovaný odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl ÚS 4/94 ze dne 12.10.1994: „*K omezení základních práv a svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutno stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno*

základní právo či svoboda, a za splnění kterých má jiné.“ Tím tedy Ústavní soud dává průchod testu proporcionality, žalovaný přitom nesouhlasí s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu o tom, že test proporcionality již provedl zákonodárce stanovením výluk z informačního zákona, když takový závěr nepodporuje konkrétní průběh legislativního procesu této právní normy. Účel zákonodárce nebyl cílen na příjemce veřejných prostředků formou platů státních zaměstnanců, nýbrž na příjemce dotací či jiného majetkového prospěchu z veřejných prostředků.

Posouzení věci soudem:

Dne 14.3.2011 obdržel Celní úřad Svitavy žádost žalobce o poskytnutí informací podle informačního zákona, a to poskytnutí přehledu všech finančních odměn s vyznačením jejich druhu a částky, které byly navrženy a vyplaceny u Celního úřadu Svitavy za období od května 2005 do února 2011 u celníků: X.Y. Dále žalobce požadoval specifikaci služebních funkcionářů odpovědných za návrh příslušné finanční odměny pro jednotlivé celníky a specifikaci služebních funkcionářů odpovědných za schválení návrhu příslušných finančních odměn. Dále žalobce požadoval přehled o ocenění nefinančního charakteru udělených celníkům služebně zařazeným u Celního úřadu Svitavy za období od května 2005 do února 2011 včetně a rovněž informaci o kázeňských přestupcích v souvislosti s výkonem služby u celní správy. Rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 3.5.2011, č.j. 4476-4/2011-060100-21 bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Svitavy, jímž byla žádost žalobce odmítnuta, a žalobci bylo částečně co do poskytnutí informace o oceněních nefinančního charakteru vyhověno.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.10.2012, č.j. 30Af 23/2011-30 bylo posledně uvedené rozhodnutí zrušeno, přičemž novým rozhodnutím žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 30.1.2013, č.j. 5248/2013-900000-302 bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení s tím, že žalobci je třeba poskytnout informace o kázeňských přestupcích a co se týče požadavku o podání informace o finančních odměnách, je třeba postupovat dle rozdělení veřejných zaměstnanců v Metodickém doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nově vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11.3.2013 vyhovělo žalobci v části jeho požadavku týkajícího se nefinančních ocenění a kázeňských přestupků, ve zbytku byla žádost odmítnuta. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2013, č.j. 20908-2/2013-900000-302, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, bylo k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno a odvolání žalobce bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto. Shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové uznal odborně-veřejnou kritiku právního závěru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, kterým byla vyslovena nutnost považovat za příjemce veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 informačního zákona jakoukoliv osobu, které je vyplacena byť minimální částka z veřejných rozpočtů. Krajský soud přitom poukázal na relativizaci tohoto právního závěru rozsudkem samotného Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011, č.j. 4 As 40/2010-60, který vytváří prostor pro uplatnění testu proporcionality mezi v kolizi stojícími základními právy, a to práva na soukromí a práva na informace a akceptoval právní názor vyjádřený v Metodickém doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném

přístupu k informacím, včetně jednotlivých kategorií veřejných zaměstnanců. Dále se krajský soud vyjádřil k testu proporcionality, když odkázal na nález pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 15/96 ze dne 9.10.1996 (kritérium vhodnosti, potřebnosti, porovnání závažnosti). Krajský soud přitom žalovaného zavázal k tomu, aby dle uvedeného metodického doporučení rozdělil dotčené osoby do příslušných kategorií veřejných zaměstnanců a rozhodl na základě tohoto zařazení a případného testu proporcionality. Nově vydané rozhodnutí žalovaného vycházelo ze shora uvedeného metodického doporučení, tedy z právního názoru, že ve věci je vždy ke každé konkrétní osobě nutno provést zařazení do příslušné kategorie veřejných zaměstnanců a u 2. kategorie zaměstnanců rovněž test proporcionality mezi právem na požadované informace a ochranou osobních údajů, a to dle kritérií postihujících služební zařazení jednotlivých zaměstnanců veřejné správy. Metodické doporučení přitom rozlišuje mezi třemi kategoriemi zaměstnanců: 1. kategorie - poskytování údajů u veřejných funkcionářů s klíčovou odpovědností a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí; 2. kategorie - vysoce postavení úředníci vybavení podstatným oprávněním nebo vlivem ve spojitosti s nakládáním s veřejnými prostředky, u nichž je nutno provádět test proporcionality; 3. kategorie - nižší úředníci, u nichž bez jejich souhlasu není zákonný důvod k poskytování informací.

Nadepsaný krajský soud v dané věci následně rozhodl rozsudkem ze dne 9.4.2014, č.j. 52 A 51/2013 tak, že přístup žalovaného akceptoval a žalobu zamítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2016, č.j. 3 As 118/2014 - 31 byl však uvedený rozsudek krajského soudu s ohledem na **významný posun v judikatuře Nejvyššího správního soudu, k němuž došlo rozhodnutím rozšířeného senát Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62** ve vztahu k otázce aplikace § 8b informačního zákona i testu proporcionality zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení s níže uvedeným závazným právním názorem ve věci (§ 110 odst. 4 s.ř.s.). S ohledem na znalost procesních stran a s ohledem na obsáhlou vyloženou právní názoru v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2016, č.j. 3 As 118/2014 - 31, na tento rozsudek krajský soud plně odkazuje a dále se omezuje na ty pasáže, z nichž vyplývá jednoznačná povinnost žalovaného vyhovět žádosti žalobce, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku:

„Rozšířený senát se konečně ve svém rozsudku vyjádřil též k požadavku výkladové koherence § 8b informačního zákona s právem Evropské unie. S odkazem na čl. 7 písm. c) směrnice č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na rozsudek SDEU ve věci Österreichischer Rundfunk (C-465/00, C-38/01 a C-139/01), vyložil, v jakých konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť by to nebylo přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli. Dospěl k závěru, že do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odeprání poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (například údržba, úklid, závodní stravování), pokud tyto osoby současně nenaplnují některý z výše naznačených rysů (tj. nenacházejí se v řídicích pozicích, nepodílejí se na výkonu vrchnostenského oprávnění, neorganizují či neprovádějí činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, nemají z jiných důvodů faktický vliv na jeho činnost nebo nemůže-li mít tato jejich činnost ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo hospodaření povinného subjektu).

Rozšířený senát tedy závěrem shrnul, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b informačního zákona zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. (...) V nyní posuzované věci je vhodné uvést, že ačkoli se rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, výslovně týká veřejných prostředků poskytnutých zaměstnancům („veřejnoprávním“ zaměstnavatelem), nikoli veřejných prostředků poskytnutých služebním funkcionářům, z formulace odůvodnění citovaného rozsudku, v němž se na více místech hovoří o peněžních plněních poskytnutých nejen z titulu pracovněprávního vztahu, ale například také na základě služebního poměru (srov. například odstavec [56], [59] či [73] odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu), nepanují pochyby o tom, že závěry v tomto rozsudku vyslovené jsou plně aplikovatelné i pro tyto případy a potažmo v nyní souzené věci. (...)

Rozšířený senát tedy usoudil, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech:

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*
- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (například rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (například připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*
- *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (například analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistiku, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*
- *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (například poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*
- *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Naopak, do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odeprání poskytnutí informace o jejich platech, mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (například údržba, úklid, závodní stravování), nenaplnují-li však některý z výše naznačených rysů.

(...) Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek rozšířeného senátu předpokládá poskytování informací o vyplacených veřejných prostředcích u širší množiny osob. Na rozdíl od Metodického doporučení, které poskytování informací anticipuje u dalších vysoce postavených úředníků vybavených podstatným oprávněním nebo vlivem ve spojitosti s nakládáním s veřejnými prostředky, případně nadaných rozhodovací pravomocí ve správním řízení, dospěl totiž rozšířený senát k závěru, že se poskytují informace o veřejných prostředcích vyplacených nejen zaměstnancům v řídicích pozicích nebo zaměstnancům podílejícím se (přímo) na výkonu vrchnostenského oprávnění, ale také o prostředcích vyplacených osobám, které se sice přímo na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, avšak mohou ji nikoli nevýznamným způsobem ovlivňovat (například přípravou konceptů rozhodnutí).“

Jak již uvedeno, žalobce svojí žádostí o poskytnutí informací požadoval poskytnutí přehledu všech finančních odměn s vyznačením jejich druhu a částky, které byly navrženy a vyplaceny u Celního úřadu Svitavy za období od května 2005 do února 2011 u v žádosti jmenovaných celníků a dále specifikaci služebních funkcionářů odpovědných za návrh příslušné finanční odměny pro jednotlivé celníky a specifikaci služebních funkcionářů odpovědných za schválení návrhu příslušných finančních odměn. Tedy je zřejmé, že se jednalo o osoby ve služebním poměru, které právě z důvodu náplně jejich služebního poměru splňovaly kritéria pro poskytnutí požadovaných informací dle právního výkladu, jak jej zastal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22.10.2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí proto nutně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Za daného stavu věci krajskému soudu nezbylo než žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a Celnímu úřadu pro Pardubický kraj jako povinnému subjektu nařídit poskytnutí informací dle bodu 1,2,3 žádosti žalobce v souladu s ust. § 16 odst. 4 informačního zákona.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., když žalobce byl v soudním řízení úspěšný. Pokud jde o náklady soudního řízení před krajským soudem, pak byly žalobci přiznány náklady za soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, jízdné z Poličky do Pardubic k jednání soudu a zpět v doložené výši 192 Kč a náhrada ušlé mzdy v den jednání dle potvrzení zaměstnavatele v doložené výši 2 022 Kč, celkem tedy ve výši 5 214 Kč. Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, byl žalobci přiznán náklad ve výši 5 000 Kč za uhrazený soudní poplatek, žalobce jako osoba s právním vzděláním nebyl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Celkem tedy bylo žalobci přiznáno na nákladech soudního řízení 10 214 Kč, přičemž soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu k provedení úhrady.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. září 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
K. V.